

Jan Zíma

KRÁTKÉ POHÁDKY NA DOBROU NOC

Ilustrace
Milada Kudrnová

bamb**oo**k

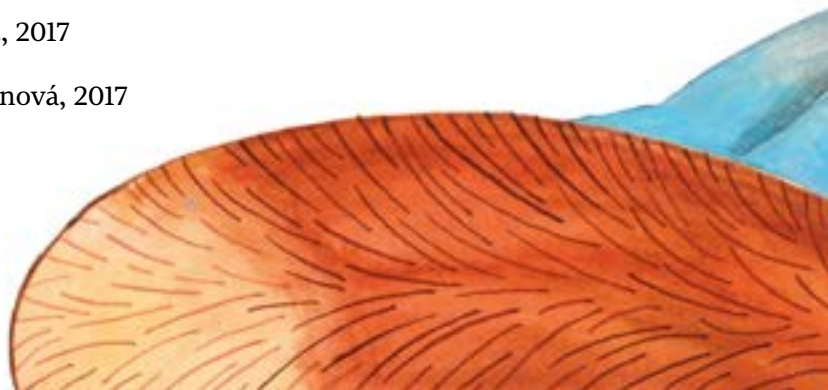
Jan Zíma

**KRÁTKÉ
POHÁDKY
NA DOBROU
NOC**

**Ilustrace
Milada Kudrnová**

© Grada Publishing, a. s., 2017
Text © Jan Zíma, 2017
Ilustrace © Milada Kudrnová, 2017

Jan Zíma

KRÁTKÉ POHÁDKY NA DOBROU NOC

Ilustrace
Milada Kudrnová

*Za inspiraci děkuji zejména své sestře Marii Havlínové,
dále panu Rudolfu Muzikářovi, Mgr. Lence Kubešové
a panu Jakubu Jandovi.*

Jan Zíma

Záměrem této pohádkové knížky je nejen navodit u dítěte pozitivní myšlení a zklidnit ho před spaním, ale přiblížit mu krásy přírody, život zvířátek, připomenout jejich mimořádné schopnosti, vlastnosti a chování. To se často podobá jednání lidí. Děti jsou nenásilně vedeny k laskavosti, ohleduplnosti, poslušnosti a smyslu pro spravedlnost.

Místa s poznávacím záměrem jsou v pohádkách vytištěna **červeně** a rodiče by je měli dětem číst pomalu a s patřičným důrazem.

Místa s výchovným záměrem jsou vytištěna **modře** a mají nenápadně vést dítě k slušnému chování a jednání.

Jména postav se mohou při čtení libovolně měnit.

Zhudebněné básničky mezi pohádkami jsou použitelné nejen pro zpívání, ale i k přednášení.

V každém případě procvičují dětskou paměť a motivují je k hudbě.

Vtipné a roztomilé ilustrace zvyšují působivost a přitažlivost textu.

O pejskovi Alanovi a koze Líze

Malý Petřík psal před Vánocemi dopis Ježíškovi. „Milý Ježíšku, myslím si, že jsem byl docela dost hodný, a proto tě moc prosím, abys mi za to přinesl pod stromeček štěňátko. Nic jiného nepotřebuji a nechci, jenom to štěňátko!“

Rodiče byli překvapeni, ale protože měli dům se zahradou, kam by se dobrý hlídač hodil, a Péťovi chtěli udělat radost, malé štěňátko koupili. Byl to **vlčák** a dali mu jméno Alan.

Pejsek byl krásný, Péťa si s ním hrál a dováděli spolu od rána do večera. Protože ten rok nenapadlo mnoho sněhu, často spolu pobíhali i po zahradě.

Na jaře přijel na návštěvu děda a přivezl malé kůzlátko. Počítal s tím, že je maminka o Velikonocích upeče k obědu. To se ale přepočítal. Kůzlátko bylo roztomilé, všem se moc líbilo a nikdo nechtěl, aby ho snědli. Kůzle dostalo jméno Líza. S obavami, že mu Alan ublíží, ho hned pustili na zahradu, ale k údivu všech se oba rychle skamarádili. **Kůzle a malý vlčák se stali velkými přáteli.** Rychle si na sebe zvykli, honili se po zahradě a dokonce spolu spali v psí boudě.

Kůzlátko i pejsek rostli a na podzim už běhal po zahradě pořádný pes a mladá koza. Ani do boudy už se oba nevešli a kozička Líza musela být přes zimu ve stáji. Proto se tatínek domluvil s jedním sousedem, kterému se Líza líbila, že mu ji prodá. Ten chtěl začít s chovem koziho stádečka, měl velkou zahradu i dobré podmínky pro jejich chov.

A tak si jednoho dne ten pán pro Lízu přišel. Všichni se s ní loučili, i Alan běhal okolo plotu, dokud nezmizeli z dohledu. **Nebyli ale smutní, protože věděli, že kozička bude žít u hodných lidí a když budou chtít, můžou se na ni přijít podívat, pomazlit se s ní a na jaře si pohladit i nová kůzlátka.**

O koníčkovi Bělouškovi

Na jednom velikém statku, kde pěstovali obilí a jiné zemědělské plodiny, chovali také koně. Byli krásní a cvičení. Zúčastňovali se různých soutěží a závodů a často je i vyhrávali. Bydlela tam i rodina s malou holčičkou Michalkou.

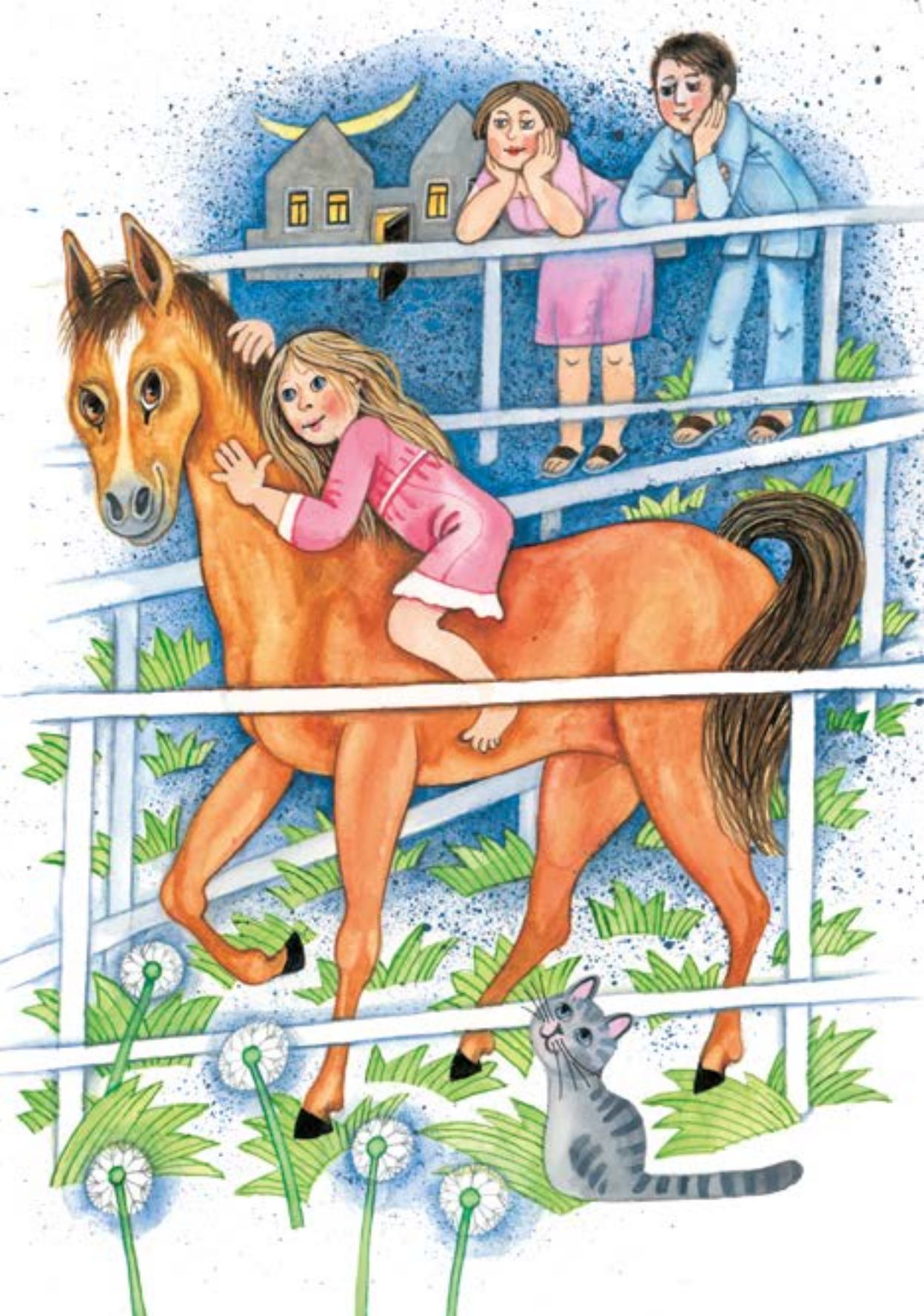
Jednou se pěkné kobylice narodilo hříbátko. Na hlavě mělo velkou bílou lysinku, a proto dostalo jméno Běloušek. Hříbátko bylo krásné. Tatínek vzal Michalku za ruku a šli se na ně podívat. Michalce se moc líbilo a od té doby chodila k ohradě často. **Hříbátku nosila různé dobroty, hlavně kousky chleba a jablíčka. Brzy se stali velkými kamarády.**

Čas utíkal, hříbátko vyrostlo a Michalčin tatínek dal příkaz ošetřovateli koní, aby Bělouška cvičil a postupně jej připravoval na závody.

Ale ošetřovatel nebyl hodný člověk. **Místo aby koníčka polaskal, pohladil a vlídně s ním zacházel, stále na něj jen křičel a často používal bič. Běloušek se ho bál a bránil se, jak jen mohl. Vyskakoval na zadní nohy, řehtal a kopal kolem sebe.** Ošetřovatel si na něho stěžoval a tvrdil, že z něho dobrý kůň nikdy nebude, že by ho měli dát na porážku, než někomu ublíží.

Tatínek si večer doma mamince postěžoval, že se asi bude muset krásného koníka zbavit. **Všechno ale vyslechla i Michalka, a když ji maminka uložila k spánku, potichoučku se oknem vypravila do stáje. Otevřela dveře a pustila Bělouška do ohrady. Povídala si s ním, hladila ho a on jí rozuměl. Sklonil se tak, že mu mohla vylézt na hřbet. Hned na něm začala po ohradě jezdit. Stále mu opakovala: „Já vím, že jsi hodný a nikomu neublížíš.“**

Maminka se šla podívat, jestli Michalka už spí, a když zjistila, že je pryč, hned ji napadlo, že bude u svého koníčka. **Když rodiče přicházeli k ohradě, uslyšeli koňská kopýtka, i jak si Michalka s koníčkem povídá. Okamžitě poznali, že chyba není v koníčkovi, ale ve špatném ošetřovateli. Tatínek přijal nového, lepšího ošetřovatele, který koňům dobře rozuměl. Bělouška pak vycvičil tak, že brzo patřil mezi nejlepší závodní koně a mnohokrát dostihy vyhrál. Michalka na něho byla pyšná a měli se moc rádi.**

O neposlušném králíčkovi

Nedaleko v polích byla hluboká strouha. A tam ve vyhrabané noře žila rodina králíčků. Tatínek, maminka a sedm malých chlupáčků. Když králíci trochu povyrostli, chodili s maminkou na procházky a ona je učila, jak se mají venku chovat.

V té době už na polích dozrávalo obilí i různá semínka, která králíci rádi chroupou. Tam si často hráli na schovávanou a skotačili. Jednou ale přijel na pole veliký kombajn a začal sklízet obilí.

Maminka hned zakázala všem králíčkům na pole chodit, protože by jim mohl ublížit. Ale jeden zvědavý, takový neposeda, maminku neposlechl a šel se podívat, jak takový stroj pracuje. Přiblížil se však moc blízko, kombajn ho zachytil a odhodil. Měl štěstí, že ho nepřejel. Všiml si ho kombajnér a stroj hned zastavil. Zvedl vystrašeného králíčka, který moc nařikal, protože ho bolela zlomená nožička. „Ty malý nešiko, kde ses tu vzal a co mám s tebou dělat?“ řekl si jen tak pro sebe pan kombajnér. Ale protože musel dále pracovat, uložil nemocného králíčka u sebe v kabině do klobouku, přikryl ho kabátem a po skončení práce jej přinesl domů. Malému Jiříčkovi i mamince se moc líbil a bylo jim líto, že je zraněný. Hned se dali do jeho ošetřování. Z dřívěk připravili dlahu a zlomenou nožičku pečlivě ovázali. Králíček se u Jiříčka měl dobře. Všichni ho měli rádi, mazlili se s ním, dávali mu mrkvičku a jiné dobrotky a on se rychle uzdravoval.

Když mu nožička srostla, rozhodl tatínek, který byl členem mysliveckého spolku, že musí králíčka vrátit tam, kam patří. Jiříček z toho byl smutný, chtěl si ho nechat a hrát si s ním.

Tatínek mu ale vysvětlil, že musí pochopit, jak se celé králíčí rodině po bráškovi stýská. Odnegli tedy uzdraveného chlupáčka na místo, kde se zranil. Okamžitě utíkal ke strouze, kde žila jeho rodina. Na kraji se ještě zastavil, otočil, aby se rozloučil s Jiříčkem, a byl pryč. Doma u králíčků měli velikou radost, že jsou opět všichni spolu. Vždyť dlouho bratříčka hledali, a když ho nenašli, mysleli si, že jej odnesla liška. Od té doby žili ve strouze spokojeně a všichni malí králíčkové byli poslušní. Když chtěli jít ven, vždycky se maminky dovolili.

Vodník

Rázně ♩ = 136

Raz dva, raz dva, za - sta - vit se! Stát!

Po - ti - chouč - ku šli jsme bo - sí
Pod vr - bou tam pěk - ně se - děl,

ces - tou ko - lem ryb - ní - ka. Na hrá - zi se za - sta - vi - li, pro - hlí - že - li vod - ní - ka.
ne - bre - ko - tal, ne - hý - kal. Dost jsme o něm po - ví - da - li, on na to nic ne - ří - kal.

Ru - dý klo - bouk, dlou - hé vla - sy, vy - pa - dal jak stra - šák... Na so - bě měl spou - tu pent - lí
Vti - pá - lek, co do - stal ná - pad dát sem k vo - dě

a ze - le - ný ka - bát. vod - ní - ka, za - slou - žil se o leg - ra - ci a o - zdo - bu ryb - ní - ka.

La, la, la ...

Potichoučku šli jsme bosí
cestou kolem rybníka.
Na hrázi se zastavili,
prohlíželi vodníka.
Rudý klobouk, dlouhé vlasy,
vypadal jak strašák.
Na sobě měl spoustu pentlí
a zelený kabát.
Pod vrbou tam pěkně seděl,
nebrekotal, nehýkal.
Dost jsme o něm povídali,
on na to nic neříkal.
Vtipálek, co dostal nápad
dát sem k vodě vodníka,
zasloužil se o legraci
a ozdobu rybníka.

O krtečkovi

Na naší zahradě se v rodince krtků narodil malý krteček. Celé dny ležel v pelíšku a maminka se o něho pečlivě starala. Když trochu povyrostl, začal ji zlobit. Prozkoumával chodbičky a byl moc zvědavý. Maminka musela shánět potravu a nařídila mu, aby sám nikam nechodil, protože by se mohl ztratit. On chvíli čekal, ale pak už ho to nebavilo a pobíhal nejdřív kolem pelíšku, pak stále dál podzemními chodbičkami, až se opravdu ztratil. Najednou ucítil čerstvý vzduch. Nad ním se objevila krtina a uprostřed měla otvor. Vylezl jím ven a byl na zahradě. Krtečkovi se tu moc líbilo. Sluníčko ho hřálo, skotačil, hopsal a dělal kotrmelce. Brzo se pořádně unavil a usnul. Zdálo se mu o teplém pelíšku a o mamince. Sluníčko zašlo za mraky, přihnala se bouřka a začalo pršet. Za chvíli byl krteček úplně promočený, byla mu zima a začal plakat.

Maminka už se vrátila domů a všude krtečka hledala. Naštěstí kolem letěla sojka a prozradila jí, že ho slyšela plakat v rohu na zahradě. Maminka sojce poděkovala a hned pro nezbedu pospíchala. Oba měli velikou radost, že všechno dobře dopadlo. Od té doby krteček maminku poslouchal a vždy jí říkal, kam jde a kdy se vrátí.

O ptácích

Když Pán Bůh stvořil zvířátka a ptáky, rozdal jim mnohé výjimečné schopnosti, dovednosti a krásu. Každý dostal do svého života něco mimořádného. Pejsek vše cítí, sova a kočka myšku i v noci vidí. Slon má výbornou paměť, lev velkou sílu, ryby umějí plavat a ptáci vysoko létat. Nejvíce ale dostali ptáci krkavcovití, k nimž patří vrána, havran a kavka. Vrána zpívala lépe než slavík a měla tak krásné peří, že jí mohli závidět i takoví krasavci jako páv, rajka, sojka i zlatý bažant. Všechno dostala, protože se měla stát královnou v říši ptáků. Zpočátku se snažila dobře vládnout a být pro všechny užitečná. Brzy však zapomněla na sliby a na to, proč byla zvolena královnou. Začala být panovačná a brala si všude i to, co jí nepatřilo. Všem ptáčkům ubližovala, kradla jim vajíčka a rozhazovala hnízdečka. Pán Bůh o všem věděl, a proto ji hned potrestal. Všechny přednosti, kterými se chlubila, jí odebral. Už nezpívala jako slavík, kos nebo pěnkava, v hrdle jí zůstalo jen chraptivé krá, krá. A místo krásného peří jen šedá a černá brka, při zobáku vousy a chlupaté nohy. Oproti ostatním ptáčkům už nebyla vůbec hezká. Ale přece jenom jí něco zbylo. Byla velmi chytrá.

Malý Vašík často potkával staršího pána, který byl kostelníkem v místním kostele. Vždy ho uctivě pozdravil a brzy se skamarádili tak, že ho pan kostelník vzal do věže, kde byly velké zvony. Když začaly zvonit, rozlétlo se do okolí hejno kavek. Vašík si povšiml, že je za jedním trámem hnízdo a v něm se k sobě choulí tři mladé kavky. Moc se mu líbily a zeptal se pana kostelníka, jestli si může jednu vzít. Ten jen pokrčil rameny. Vašík to pochopil jako souhlas a kavku strčil do kapsy. Vůbec se nebránila, bylo jí tam teplo a Vašík ji stále hladil. Doma vystlal senem krabici a do ní ptáčka položil. Nikomu o tom nic neřekl, jen se ve škole zeptal pana učitele, čím se krmí dorůstající ptáci. Kavka začala brzo poletovat a nejméně sedala Vašíkovi na ramena. Povídal si s ní a překvapilo ho, že začala opakovat všechno, co říkal. Nejraději však měla slova, v nichž bylo r. Mezi spolužáky se s kavkou chlubil a všichni se divili, jak chytrý je to pták.

krk

brk

vrk

krá

krá

O zlém psovi

(Z jednoslabičných slov)

Pán měl dům a u něj psa.
Pes byl zlý a rád se pral.
Pán měl strach a chtěl mít plot.
Plot pro psa si vždy moc přál.
Kůl, zas kůl a kůl v zem vryl,
na ně dal lať, hřeb je sbil.
Lať na kůl, zas lať a pot,
byl tu dům a stál tu plot.
Pán pak hned psa za plot dal.
Tam pes přes den spal a spal.
Kol šel kluk a s ním i děd.
Kluk nes prut, o plot jím met.
Pes se lek a vzplál v něm vztek.
Hop přes plot a kous' ho hned.
Byl to děs, jak ten kluk řval.
Děd vzal hůl a psa s ní ťal.
Pes jen štěk a svůj boj vzdal.
Pán psa hned zas za plot dal.
Tam si leh, za plot se skryl.
Také verš zhas, co tu zbyl.